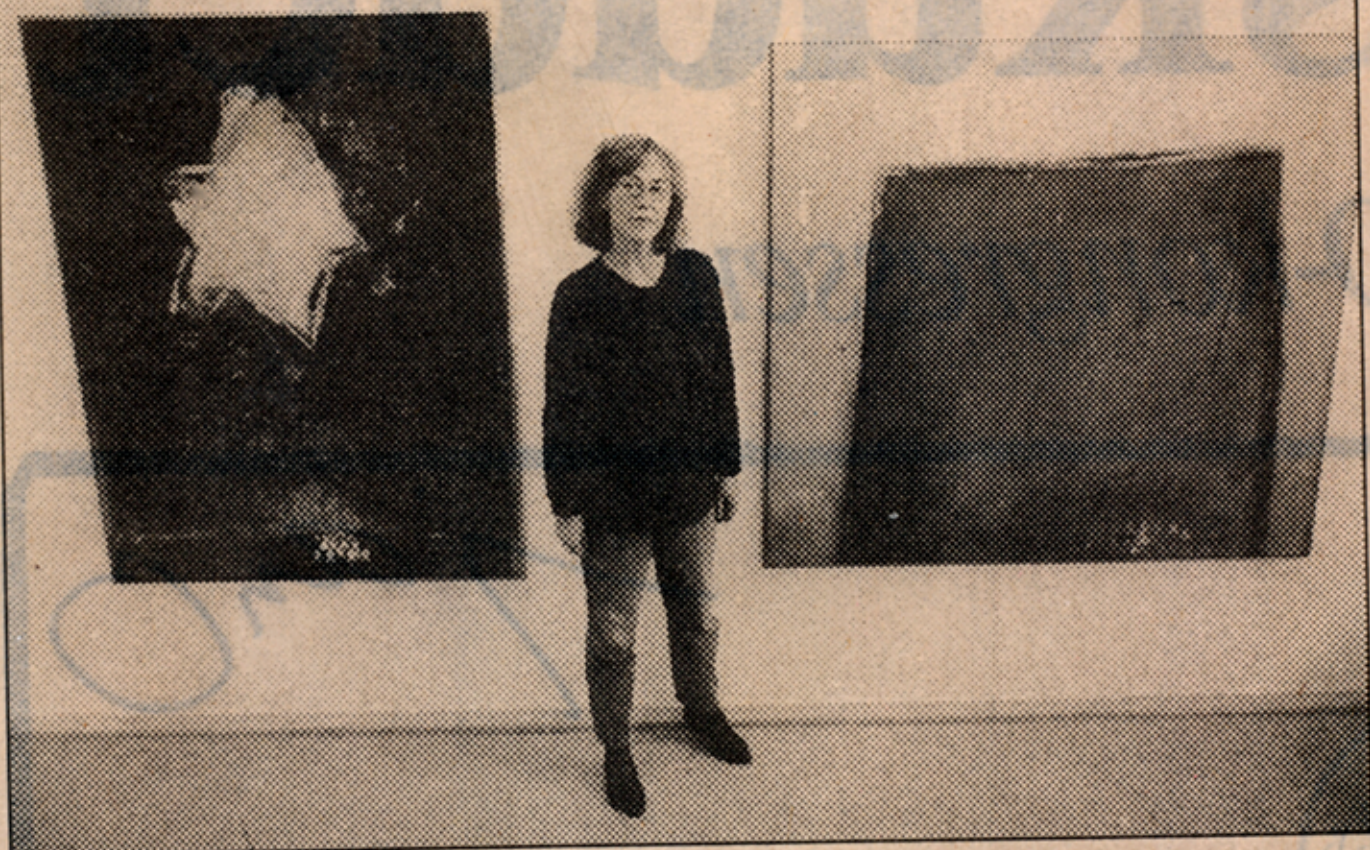

Eli-Anne Tiller med «Stjerne» og «Til Karin Boye» og ti andre bilder i Trøndelag Kunstnersenter.

Foto: PER CHRISTIANSEN

Eli-Anne Tiller på Kalvskinnet

Maleren Eli-Anne Tiller har tatt viktige steg videre denne høsten. Først slapp hun igjennom nåloyet til Høstutstillingen, og en drøy måned etter debuten der holder hun sin første separatutstilling. Stedet er Trøndelag Kunstnersenter på Kalvskinnet.

Her konkurrerer hun med Kjell Aukrust om publikums oppmerksomhet fra søndag og tre uker fremover. Eli-Anne Tiller innser at de fleste sannsynligvis vil komme for å se Flåklypa-tegninger og Felgen-oppfinnelser, men håper hun kan dra litt nytte av at Kunstnersenteret trolig får ekstra stort besøk i disse ukene.

En kontrast er det unektelig mellom de to Aukrust-salene og Eli-Anne Tillers rom som hun har fylt med ti til dels store lerreter og to kulltegninger. Men kolliderer gjør de to ulike utstillingene på ingen måte. Tillers bilder er sterke nok til at sansene uvilkårlig skjerpes til nye inntrykk.

Seks år er gått siden Eli-Anne Tiller fra Verdal/Levanger i vel voksen alder var ferdig ved Kunstakademiet i Trondheim. I denne tiden har hun for det meste malt, bl.a. periodevis i Frankrike – til sammen omkring to år i Paris

og lenger sør i landet. Siste opphold ble avsluttet i vår, og utstillingen bærer tydelig i seg endel franske inntrykk. Bildet på Høstutstillingen var også malt i Frankrike, men de hun nå viser er alle blitt til hjemme i Trondheim, i det lille atelieret i Avant Garden.

Det franske er mest direkte i de enkle kulltegningene «Klokkene i Saint Paul» og i maleriet «Hotel Brancusi», et enstjernes hotell, men gjengivelsen er av flerstjerners kvalitet. De kimende klokkene fra Saint Paul kan følges over i to andre, mer abstrakte bilder. I en stor blå-gul komposisjon ringer de for Karin Boye. I «Stjerne» er de også med og bidrar til å holde et figurativt preg som Eli-Anne Tiller sjelden helt gir slipp på. Formen er der, selv i bilder der hun åpenbart arbeider med fargen som hovedproblem. «Mandag» er en studie i gult, men på et ubehandlet felt av lerretet tegner hun inn en dør og gjør noe mer ut av bildet.

Utstillingens eneste bilde som ikke er av året, skiller seg endel ut, virker noe mer anonymt enn de nye. Kanskje er det ingen tilfeldighet at Eli-Anne Tiller gjør to lange skritt fremover nettopp i 1989.

pc